

далечно кѣтче на гората Теди налетѣлъ на голѣмо количество едри, зрѣли боровинки. Като ги видѣлъ, Теди забравилъ всичко на свѣта. Той рѣмжелъ, прѣхтѣлъ, скимтѣлъ отъ радостъ, като лапалъ едритѣ зърна. Той не гледалъ въ краката си и не забелязалъ, че гжститѣ боровинкови храсти расли на самия край на скалата, и изведнажъ се струпозилъ съ главата надолу. Дълго се търкалялъ и, когато най-после бухналъ долу, нѣмалъ сили дори да изскимти. Но той падналъ на нѣщо меко, та коститѣ му останали здрави. Нѣколко минути мечето се облизвало грижливо, за да се увѣри живо и здраво ли е. Когато се окопитило, то почнало да изследва мѣстото, на което се намѣрило тъй неочаквано.

Това било дълбокъ трапъ, но не много широкъ; склоноветѣ му били толкова стрѣмни, че мечето не се решило да се катери по тѣхъ. Теди дълго се луталъ ту насамъ, ту натамъ, като търсѣлъ по-удобно мѣсто, за да се изкачи. Но като се разочаровалъ въ това, той вирналъ своята черна муцунка и дълго гледалъ нагоре, като че ли се канѣлъ да хвъркне.

Когато бухналъ долу, нѣмалъ сила дори да изскимти.

Разбира се, че не успѣлъ да литне, но затова пъкъ до носа му достигнало такова чудно благоухание, че мисълта му за бѣгство отъ трапа изведнажъ се изпарила отъ главата му. Това била топлата, сладка миризма на медъ. Дотогава Той не билъ кусвалъ медъ, но нѣмало нужда да му се обяснява, колко това нѣщо е вкусно. Той веднага почувствувалъ, че е гладенъ. И вмѣсто да търси изходъ отъ ямата, почналъ да търси